

Miguel de Cervantes

DON QUIJOTE

Repovestire pentru copii de Al. Alexianu
Ilustrații de Eugen Taru

REGIS

Către cititori

Sunt mai bine de trei veacuri și jumătate de când Don Quijote și Sancho Panza au pornit din La Mancha - să cutreiere lumea, călări pe vestiții lor ducipali, alergând după himere, induioșând sau înveselind inimile cu întâmplările și pățaniile lor, mereu bătăioși și naivi, primiți pretutindeni și înconjurați cu toată dragostea pentru faptele și poznele lor...

Acum în paginile cu multe culori ale acestei cărți frumos împodobită, siluetele cavalerului tristei figuri și a nelipsitului său tovarăș de suferințe, scutierul Sancho, pornesc iar la drum, în slovă nouă, hotărâți să pătrundă prin casele cu copii. Deschideți larg porțile inimii și lăsați-i să intre. Ei fac parte din stirpa marilor eroi întârziați, a visătorilor cu ochii deschiși, și nefericirile și izbânzile lor, cu tâlcul ascuns, ne mai pot învăța încă multe, pe toți, fără deosebire de vârstă.

Editura REGIS

www.edituraregis.ro

Tel.zFax: 021.222.26.16; 0744.75.65.86

DON QUIJOTE

*Sunt Don Quijote din La Mancha,
Hidalgo, dintr-un neam de viță,
Mă bat, cu spada și cu lancea,
Cu oști întregi pentru-o domniță.
Armura-mi toată e din fier,
Port coiful lui Mandrin, de criță,
Mi-e Sancho Panza scutier
Și-l am tovarăș de credință.
Mereu în șa, pe Rocinante,
Gonesc neconținut prin lume,
Și săvârșesc atâtea fapte,
Cu armăsarul numai spume,
Și fac dreptate celor slabi,
Iar calul meu mereu pe drum e.
Pe socoteala-i se spun glume?
Nu-l dau pe zece cai arabi!
Uriași cât morile de vânt
De întâlnesc, numai c-o mână
îi fac să muște din țărână.
Și sabia pe dat-am scos-o,
De nu se prind cu jurământ
Că Dulcineea del Toboso
Nu are seamăn pe pământ.
Sunt cel mai brav din cavaleri,
Cum n-or mai fi, nici azi, nici mâine,
Și nu s-au pomenit nici ieri.
Și vestea mea și-al meu renume,
Purtate într-o zi prin cărți,
S-or împărți (precum o pâine
La guri flămânde) -n patru părți
Și-n patru zări din larga lume.*

CAPITOLUI I

Unde începe istoria mândrului cavaler Don Quijote din La Mancha și se arată firea și traiul lui

Trăia de mult în Spania, într-un sătuleț pierdut, din ținutul La Mancha, un boiernaș de țară, un hidalgo cam bătrâior și ciudat la fire, nici prea avut nici de tot sărac, dar mândru de neamul vechi din care se trăgea și cu capul plin de gărgăuni din cei mari. îl chema, dacă îmi aduc bine aminte, Quesada sau, mai curând Quijana, cum s-ar zice pe românește Cavalerul Jalbă, sau altfel... Dar numele pe care îl purta nu prea are multă însemnătate.

Cât era ziulica de lungă, ba adesea și toată noaptea, până la revărsatul zorilor, el își trecea vremea citind povestiri cavalești. Se prăpădea după vitejiile lui Amadis de Gaula, cel tare de virtute, și nu se mai sătura răsfoind întâmplările înflăcărâte ale Cavalerului spadei și ale bravului Palmerin de

Anglia. Cât privește isprăvile faimosului Don Rodrig de Ruy Diaz, zis «Cidul», el le știa pe de rost, așa cum și faptele lui Roland fără de teamă, cel care purta iarba fiarelor la dânsul, de nici o spadă nu-l putea atinge sau tăia, toți oșteni bravi, a căror memorie legendară se păstrase în cântecele din popor și prin cărțile de basme ale vremii.

Ultimul gologan și-l lua de la gură boiernașul nostru pentru a cumpăra astfel de ceasloave mâncate de moli, cu care să-și omoare timpul. Ba, de la o bucată de vreme, se scrântise de-a binelea, de atâta citit, ajungând să se creadă el însuși un cavaler rătăcitor fără prihană, coborât cu hârzobul din paginile îngălbenite.

I se părea că el însuși a fost hărăzit să tacă fapte minunate, al căror răsunset să colinde țările. Și într-o albă dimineață, se hotărî așa, tam-nisam, să plece laică în lume, ca să-i sprijine pe cei slabi și sărmani împotriva celor puternici, scut să fie copiilor fără apărare, pe bătrâni să-i ocrotească și pe văduve și pe fecioare să le scoată din prinsoarea cruzilor uriași, de felul lui Morgante Maggiore, așa cum citise că făceau cavalerii de odinioară.

Nici bătrâna lui îngrijitoare, chelăreasa care îi ținea gospodăria, o femeie casnică și la locul ei, nici tânăra lui nepoată, în vârstă de numai 18 ani, nu izbutiră să-i schimbe hotărârea de a-și lăsa ocina părintească, pentru a merge în lume, în căutarea gloriei.

Se plictisise de atâtea cărți. Era decis să le arunce pe foc. La naiba cu romanele de aventuri de până aici și cu

eroii lor, își zicea. De acum încolo, el însuși trebuia să fie eroul vestit, cavalerul fără teamă și fără păcat, despre care să se pomenească și a cărui amintire neveștejită să trăiască prin strălucirea faptelor lui.

Smulse din panoplie armura cea veche, scutul și lancea, coiful de tablă ruginită, ale strămoșului său, și începu să le curate cu grijă. Apoi, când sfârși de lustruit toate aceste unelte de luptă, care mai că înverziseră, uitate în cui vreme de o sută și mai bine de ani, se înarma din cap până în picioare cu ele și se uită în oglindă, să vadă cum arăta îmbrăcat. I se potriveau de minune. Veni în sfârșit rândul calului, pe care îl scoase binișor de căpăstru din grajd și îl țesălă bine. Nu se putea închipui un cavaler fără cal! Este adevărat că «ducipalul» pe care se pregătea să încalece nu mai era decât o mârtoagă prăpădită și flămândă, slabă de-i numărai coastele, numai piele și os. Dar ce însemnătate putea să aibă înfățișarea ei jalnică, dacă mârtoagă asta necăjită avea să poarte în spinarea ei pe cel mai viteaz dintre viteji, dacă ea era sortită să fie calul celui mai brav dintre toți cavalerii rătăcitori din câți au existat vreodată pe pământ.

Un animal vestit, ca și stăpânul lui, și al cărui nume trebuia să răsunе plin de noblețe, așa cum' se cuvenea unui cal din romanele cavaleresti, pe care boiernașul nostru le citise până albise. Îi va schimba deci numele pe care îl purtase până acum. De azi înainte îi va spune Rosinante, care înseamnă de fapt, tot mârtoagă, dar vezi dumneata, o mârtoagă de neam mare, o mârtoagă

cilibie, un fel de gloabă de soi, cum numai un cavaler, adică un hidalgo, putea să aibă.

În ceea ce îl privește pe eroul nostru, el însuși trebuia să poarte un nume răsunător, cu care să se poată fâli prin lume și care să dureze veacuri în memoria oamenilor. Hotărî așadar să-și spuie de acum încolo Don Quijote. Era ca și cum și-ar fi zis Cavalerul Platoșă, sau Pan Lorică de fier, nu nume foarte frumos, care suna a vitejie de la o poștă.

Și fiindcă provincia în care văzuse lumina zilei se numea La Mancha, el își luă numele de Don Quijote de la Mancha, pentru ca o dată cu isprăvile, să i se cinstească și pământul de obârșie, care dăduse naștere unui atât de mare luptător.

Să mai poștească acum cineva să-l înfrunte! Își spunea el, îmbrăcat cum se afla în haine de tablă și cu chivără străbunului pe cap, legată bine cu panglici, ca să nu-i cadă. Arăta cum nu se poate mai chipeș! Lumea avea ce privi și, încântat de sine, se plimba cu pași rari, mândru și împodobit ca un păun din cei arătoși. La toate se gândise eroul nostru. Dar uitase lotuși ceva. Unde se mai pomenise un cavaler fără iubită, adică fără o domniță în fața căreia să-și plece genunchiul, o

